

**Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД**

**Рев 1/2017
01.02.2017. године
Београд**

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божицара Вујичића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Никола Мађинца, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Пожаревцу и тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Живанка Стојишић, адвокат из ..., ради заштите од дискриминације, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж бр. 3672/16 од 16.09.2016. године, у седници одржаној дана 01.02.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж бр. 3672/16 од 16.09.2016. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Смедереву П 24/15 од 16.03.2015. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражено да се утврди да је тужена Република Србија преко свог органа Основног суда у Панчеву и органа Вишег суда у Панчеву, односно судија предметних судова противправно, несавесно, неморално и неједнако поступала према тужиоцу АА из ..., у поступку П 2206/11 који се водио пред Основним судом у Панчеву – Судска јединица у Ковину на начин ближе одређен тим ставом изреке, као и да је Република Србија преко свог органа Основног суда у Панчеву – Судска јединица у Ковину и органа Вишег суда у Панчеву дискриминаторски поступала према тужиоцу у поступку П 2206/11 који се водио пред Основним судом у Панчеву – Судска јединица у Ковину заједно са другостепеним судом – Вишим судом у Панчеву у предмету Гж 444/12 на начин ближе одређен у том ставу изреке; истим ставом одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражено да се обавезу тужени да на име накнаде штете плате тужиоцу 96.559,41 динара са законском затезном каматом од 01.01.2007. године до коначне исплате; ставом другим изреке, одбачена је тужба у делу којим је тражено да се утврде чињенице ближе описане у том ставу изреке; ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженој Републици Србији на име трошкова поступка плати 6.000,00 динара и туженој ББ 38.881,19 динара у року од 15 дана од пријема преписа пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж бр. 3672/16 од 16.09.2016. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Вишег суда у Смедереву П 24/15 од 16.03.2015. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. Закона о парничном поступку која је учињена у поступку пред другостепеним судом, прекорачења тужбеног захтева, погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Нема ни битне повреде из члана 374. став 1. Закона о парничном поступку учињене у поступку пред другостепеним судом на коју се у ревизији указује, а током поступка није прекорачен тужбени захтев пред другостепеним судом тако да није учињена повреда поступка из члана 407. став 1. тачка 5. Закона о парничном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању, извршни поверилац „ВВ“ ..., „ГГ“ ... поднео је предлог за извршење на основу веродостојне исправе против извршног дужника, овде тужиоца АА и суд је донео решење о извршењу Ив бр. 900/09 од 21.01.2009. године. Исти поверилац је против тужиоца, као извршног дужника, поднео предлог за извршење на основу веродостојне исправе који је усвојен решењем Ив бр. 2031/09 од 03.07.2009. године. Извршни дужник АА је против ових решења о извршењу изјавио приговор, тако да је поступак настављен пред Основним судом у Панчеву – Судска јединица у Ковину и пресудом тог суда П бр. 922/10 од 28.02.2011. године одбијен је тужбени захтев тужиоца, а решењем Вишег суда у Панчеву Гж бр. 753/11 од 05.10.2011. године ова пресуда је укинута и предмет враћен првостепеном суду на поновни поступак. Пресудом Основног суда у Панчеву, Судска јединица у Ковину П бр. 2206/11 од 28.10.2011. године укинута су решења о извршењу Општинског суда у Ковину Ив бр. 900/09 од 21.01.2009. године и Ив бр. 2031/09 од 03.07.2009. године и одбијен тужбени захтев тужиоца за износ од 173.222,01 динара са законском затезном каматом од 22.11.2008. године до исплате. Пресудом Вишег суда у Панчеву Гж бр. 444/12 од 12.06.2012. године преиначена је пресуда Основног суда у Панчеву, Судска јединица у Ковину П бр. 2206/11 од 28.10.2011. године и делимично одржано на снази решење о извршењу Општинског суда у Ковину Ив бр. 900/09 од 21.01.2009. године у делу у којем је обавезан тужени да тужиоцу плати дуг од 88.807,35 динара са законском затезном каматом од 12.10.2010. године до исплате и трошкове од 4.982,00 динара, а укинута у преосталом делу за износ дуга од 84.410,66 динара са законском затезном каматом од 22.11.2008. године до 12.10.2010. године и за износ трошкова од 4.982,00 динара и тужбени захтев у том делу је одбијен као неоснован. Истом пресудом одржано је на снази решење о извршењу Ив бр. 2031/09 од 03.07.2009. године у делу у којем је тужени АА обавезан да тужиоцу плати дуг од 43.378,41 динара са законском затезном каматом од 22.04.2009. године до исплате и трошкове извршног поступка од 3.635,14 динара и тужени обавезан да тужиоцу плати парничне трошкове од 46.527,75 динара. У поступку пред Основним

судом у Панчеву у предметима П бр. 922/10 и П бр. 2206/11 вештачење је извршила тужена ББ, судски вештак економске струке.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања правилан је закључак нижестепених судова да тужилац није био дискриминисан радњама тужених, нити је од стране тужених било дискриминаторског понашања према тужиоцу.

Закон о забрани дискриминације („Службени гласник РС“, број 22/09), у члану 2. став 1. тачка 1) прописује да изрази „дискриминација“ и „дискриминаторско поступање“ означавају свако неоправдано прављење разлике или неједнако поступање односно пропуштање (искључивање, ограничавање или давање првенства), у односу на лица или групе као и чланова њихових породица, или њима блиска лица на отворен или прикривен начин, а који се заснива на раси, боји коже, прецима, држављанству, националној припадности или етничком пореклу, језику, верским или политичким убеђењима, полу, родном идентитету, сексуалној оријентацији, имовном стању, рођењу, генетским особеностима, здравственом стању, инвалидитету, брачном и породичном статусу, осуђиваности, старосном добу, изгледу, чланству у политичким, синдикалним и другим организацијама и другим стварним, односно претпостављеним личним својствима; под тач.2) прописано је да изрази „лице“ и „свако“ означавају оног ко борава на територији Републике Србије или на територији под њеном јурисдикцијом, без обзира на то да ли је држављанин Републике Србије, неке друге државе или је лице без држављанства, као и правно лице које је регистровано, односно обавља делатност на територији Републике Србије. Чланом 3. став 1. истог закона, прописано је да свако има право да га надлежни судови и други органи и јавне власти Републике Србије ефикасно штите од свих облика дискриминације. Чланом 4. став 1. истог закона прописано је да су сви једнаки и уживају једнак положај и једнаку правну заштиту без обзира на лична својства, а ставом 2. да је свако дужан да поштује начело једнакости, односно забрану дискриминације.

Ценећи цитиране одредбе Закона о забрани дискриминације, одређено је главно обележје дискриминације, а то је неоправдано прављење разлике или неједнако поступање, односно пропуштање у односу на лица која су ближе одређена чланом 2. ст.1. тачка 2).

У конкретном случају, суд је одлучивао у парничном поступку по тужби тужиоца „Електровојводина“ – „Електродистрибуција“ ... о захтеву за исплату дуга на име утрошене електричне енергије против туженог АА. Обзиром да је тужени у том поступку незадовољан поступањем суда и одлучивањем о тужбеном захтеву покренуо је овај поступак којим тражи заштиту од дискриминације сматрајући да су судови према њему дискриминаторски поступали и зато донели одлуку којом су делимично усвојили тужбени захтев и обавезали га да плати дуг за утрошену електричну енергију. Према члану 142. став 2. Устава Републике Србије судови су самостални и независни у свом раду и суде на основу Устава, закона и других општих аката, када је то предвиђено законом, општеприхваћених правила међународног права и потврђених међународних уговора, а чланом 145. став 4. Устава прописано је да судску одлуку може преиспитивати само надлежни суд, у законом прописаном поступку. Поступање суда, као и судска одлука могу да буду

предмет оцене у поступку по правним лековима који су прописани у сваком правном систему чиме је странци дато овлашћење да покрене поступак контроле законитости пред надлежним судовима. У ситуацији када је странка незадовољна поступањем суда, као и исходом спора, те сматра да је поступање и одлучивање суда у вези са личним својствима странке, није дискриминација, нити судске одлуке, као ни налаз и мишљење судског вештака у том поступку, не могу да буду акти дискриминације у смислу цитираних одредби Закона о забрани дискриминације.

Стога су неосновани ревизијски наводи да је побијаном пресудом погрешно примењено материјално право. Приликом одлучивања суд је ценио и остале наводе истакнуте у ревизији, али их није посебно образлагао, обзиром да нису од утицаја на доношење другачије одлуке.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић